

KHUTBA

Fredag 02.12.11

Norsk

Historien om profeten Yunus (Jonas) (fvmh)

All takk til Allah, Den mest gavmilde. Jeg bevitner at ingenting er verdt tilbedelse unntatt Ham, uten partnere. Måtte Allah sende fred og velsignelser over Hans siste sendebud.

Allahs tjenere! I dag skal vi snakke om profeten Yunus, fred være med ham, hvis Allah vil.

Profeten Yunus (fvmh) er også kjent som Dhan-Nun. Allah, Den allmektige, sa om folket hans: ***Var det en by (samfunn) som trodde (etter å ha sett straffen) og trodde (i det øyeblikket), reddet det (fra straffen)? (Svaret er ingen) – unntatt folket til Yunus. Da de antok troen, tok Vi bort fra dem den skammelige straffedom i jordelivet, og Vi lot dem nyte livet for en tid.*** (10:98)

Innbyggerne i Ninive var avgudsdyrkere som levde et skamløst liv. Profeten Yunus (fvmh) ble sendt for å lære dem å tilbe Allah. Folket mislikte at han blandet seg inn i tilbedelsesmåten deres og diskuterte med ham: «Vi og forfedrene våre har tilbedt disse gudene i årevis og det har ikke skadet noen.»

Han prøvde å overbevise dem om hvor tåpelig avgudsdyrkingen var og godheten ved Allahs lover, men de ignorerte ham. Han advarte dem om at Allah ville straffe dem om de fortsatte med dumhetene sine, og at straffen ville komme snart. Istedenfor å frykte Allah, sa de til Yunus at de ikke var redde for truslene hans. De sa: «La det skje.» Yunus ble motløs og sa: «I så fall levner jeg dere i elendigheten deres!» Han levnet så Ninive, fryktet at Allahs sinne snart ville komme. ***Og (husk) Dhul Nun (Yunus), da han gikk sin vei i sinne, og trodde at Vi aldri ville straffe ham (dvs. ulykken som hadde rammet ham)! ...*** (21:87)

Han hadde knapt levnet byen da skyene skiftet farge og så ut som at de var i brann. Folket ble svært redde av det de så. De husket ødeleggelsen av folket til Ad, Thamud og Noah. Skulle de lide samme skjebne? Sakte kom troen i hjertene deres og de samlet seg på fjellet og begynte å be om Allahs barmhjertighet og tilgivelse. Gråten deres ga gjenklang mellom fjellene. Det var en viktig time med oppriktig anger. Allah fjernet sinnet Sitt og sendte igjen Sine velsignelser over dem. Da den truende stormen var over, ba de om at Yunus skulle komme tilbake, slik at han kunne veilede dem.

I mellomtiden hadde Yunus gått ombord på et lite skip sammen med andre passasjerer. Det seilte i det rolige vannet, med nok vind som blåste på seilene. Da natten kom forandret plutselig vannet seg. En forferdelig storm blåste opp, som om den skulle dele skipet i to, og bølger høye som fjell for over skipet. En stor hval kom bak skipet med munnen åpen; Allah, Den allmektige, hadde befalt en av de største hvalene i havet om å komme til overflaten. Hvalen adlød og kom fort opp til havoverflaten og fulgte etter skipet.

Stormen fortsatte og kapteinen ba mannskapet om å lette på skipets tunge last. De kastet bagasjen over bord, men det var ikke nok. De måtte redusere vekten ytterligere for sikkerhetens skyld, de bestemte seg i mellom å lette på den ved å fjerne minst en person. Kapteinen sa: «Vi vil lage lodd med alle de reisendes navn, og den som trekkes vi bli kastet i havet.»

Yunus visste at dette var en tradisjon sjømennene hadde når de møtte uvær. Det var en rar polyteistisk tradisjon, men den ble praktisert den tiden. Dette var begynnelsen på Yunus' ulykke og

krise. Profeten ble utsatt for polyteistiske regler som anså at havet og vinden hadde guder som lagde opprør; kapteinen måtte behage gudene. Yunus gikk motvillig med på loddtrekningen, og hans navn ble lagt til med de andre reisendes navn. De trakk lodd og det var navnet til Yunus. Siden de visste at han var den mest hederlige blant dem, ønsket de ikke å kaste han i det sinte havet. De bestemte derfor å trekke lodd for andre gang; igjen ble Yunus sitt navn trukket. De ga ham en siste sjanse og trakk et tredje lodd; uheldigvis for Yunus, kom hans navn opp igjen.

Yunus innså at Allahs hånd var med i dette, for han hadde forlatt misjonen sin uten Allahs samtykke. Saken var klar og det ble bestemt at Yunus skulle selv hoppe i vannet. Yunus sto på kanten av skipet og så på det voldsomme havet. Det var natt og ingen måne, stjernene var gjemt bak en svart tåke. Før han hoppet over bord, nevnte han Allahs navn, hoppet og forsvant under de store bølgene.

Hvalen fant Yunus flytende på bølgene foran den. Den svelget Yunus i sin voldsomme mage og lukket elfenbeinstennene sine, som om de var hvite nagler som lukket døren til fengslet hans. Hvalen dykket til bunnen av havet, i den dype, mørke avgrunnen. Tre lag med mørke omsluttet ham, en over den andre; mørket i hvalens mage, mørket i havbunnen, og nattens mørke. Yunus trodde han var død, men sansene våknet da han oppdaget at han kunne røre seg. Han visste han var i livet og fengslet midt i tre lag med mørke. Hjertet hans ble beveget av å huske Allah. Tungen løsnet seg fort da han sa: **... La ilaha illa Anta (det er ingen annen gud enn Du (Allah)! Ære være Deg! Jeg har handlet ondt og urett! ...)**» (21:87)

Yunus fortsatte å be til Allah, og repeterte bønner. Fisk, hval, sjøvekster og alle skapningene som levde i havet hørte stemmen til Yunus da han ba, hørte lovprisningen av Allah fra hvalens mage. Alle disse skapningene samlet seg rundt hvalen og lovpriste Allah etter tur, hver på sin egen måte og på sitt eget språk. Hvalen deltok også i lovprisningen til Allah og skjønnte at den hadde svelget en Profet. Den ble redd, men det var Allah som hadde befalt den å svelge ham.

Allah, Den allmektige så den oppriktige angeren til Yunus og hørte bønner hans i magen til hvalen. Allah befalte hvalen om å svømme til overflaten og støte Yunus ut på en øy. Hvalen adlød og svømte til den fjerneste siden av havet. Allah befalte den å stige mot den varme, forfriskende solen og den behagelige jorden. Hvalen støtet Yunus ut på en fjerntliggende øy. Kroppen hans var betent av syrene inni hvalens mage. Han var syk og da solen steg, brente strålene hans betente kropp, til han nesten skrek av smerter. Han holdt derimot ut smertene og fortsatte å repetere bønner sin til Allah.

Allah, Den allmektige, fikk en slyngplante til å vokse betydelig over ham for beskyttelse. Allah, Den opphøyde, gjorde Yunus frisk og tilga ham. Allah fortalte Yunus at om det ikke hadde vært for bønner hans, ville han ha vært i magen til hvalen, til Dommedag.

Allah, Den allmektige sa: **Yunus var også et av sendebudene, da han flyktet om bord i det fullastede skip, og kastet lodd med mannskapet, og tapte. Så slukte hvalen ham, idet han var klanderverdig. Hadde han ikke vært av dem som priser Allah, ville han forblitt i dens buk til oppstandelsens dag. Men Vi kastet ham opp på en øde strand, og han var syk. Og Vi lot vokse opp over ham en vekst. Så sendte Vi ham til hundre tusen, eller mer, og de ble troende. Og Vi lot dem nyte livet inntil videre.** (37:139-148)

Gradvis fikk han tilbake styrken og fant veien tilbake til hjembyen Ninive. Han ble gledelig overrasket over å se forandringen der. Hele befolkningen kom ut for å ønske ham velkommen. De fortalte at de trodde på Allah. Sammen ledet de takkebønn til sin barmhjertige Herre. Ibn Abba berettet: **«Profeten Mohammed (saws) sa: ‘Man skal ikke si; jeg er bedre enn Yunus ibn Matta.’»** (Sahih Bukhari)